

tuïts els vidres per un enreixat, una mica renaixement, ple de creus, i com que la llum de l'interior de la vitrina, és una llum somorta, fa l'efecte d'una petita capella, on no hi manca més que un Sant Crist. Diuen que la reforma és obra dels capellans de la casa. Diuen altres, més maliciosos, que és per a guardar millor els llibres.

Nosaltres hem averiguat que l'enreixat de la vitrina de llibres de l'Ateneu, és una obra defensiva. El mateix dia que va ésser col·locada, va aparèixer, també, un llibre que's titulava, orgullosament, «Mi pieza». Era un títol una mica alarmant i molts socis, entre ells els capellans, anaren a demanar explicacions al bibliotecari, explicacions que els hi foren donades. El llibre, era la traducció d'un llibre de guerra, i si els senyors socis haguessin llegit el subtítol els seus rezels s'haurien esvaït immediatament. «Mi pieza», no era res més que unes «Memorias de un artillero».

Davant d'aquestes precisions de la peça adquirida per l'Ateneu, la tranquil·litat ha tornat a la biblioteca, però ens diuen amics de la casa, que són amics nostres, que encara no ha gosat ningú a demanar Mi pieza en veu alta.

La Rambla de les Flors

Els barcelonins, que estan presenciant coses extraordinàries, han vist arrencar les parades de flors en la Rambla de Canaletes. Les obres del Metropolità, en tenen la culpa. I resulta que les roses semblen més roses, la Rambla més Rambla, que en lloc de rotllos de futbolistes, hi han rams de flors, i que des de la Plaça de Catalunya al Carrer del Bonsuccés, sembla un saló versallesc, com acostumen a dir els nostres imitadors de les cursileries madrilenyes.

Ha estat demanat que la nova instal·lació de les floristes, sigui definitiva. Nosaltres creiem que amb el canvi s'hi guanyaria, i que tot podria quedar a l'ensems, igual i millor, dient-se Rambla de les Flors a la de Canaletes, i Canaletes a la de les Flors.

El bou

Ara em plau fer-ne la comparació de la Poesia, no amb una verge pulquèrrima i gentil que ompli el cantí d'or en la font de l'humà llinatge i refresca els cors humans amb l'aigua deliciosa de la font perennal; no, vull fer una comparança pagesa ben nostra, ben catalana. Jo alçaria un monument a un bou representatiu de la nostra poesia. És un poema èpic la força del bou, té una rojor de sang brava i ardenta, té lleugeresa i agilitat de lluita. La poesia idil·lica hi és ben concreta en el seu pas lent arrossegant l'arada damunt dels camps; ell prepara el solc on les llavors hi germinaran com estrofes subtils que espiguen i maduren. La sàtira i l'humorisme com llampeguen en els seus corns punxents! i en

la dolcesa dels ulls no hi veieu tot un misticisme i un serè aquietament amorós? Aquest amor que quan l'agullona li fa saltar les margeres i els rostos pantejant, frenètic i vigorós darrera la vaca macilenta. Oh! com el bou normalment és pesat i respectuós com un vers alexandrí. Té un front romàntic i fer dringar l'esquellot com una explicació didàctica i el bou representa la naturalesa i la força; la constància i severitat, la justesa i l'agudesia. Què virtut que té el bou! Oh! els pescadors us diran com és ell, qui els du la barca fins arràn d'aigua i els encomana agilitat, paciència i tenacitat per a lliutar amb l'onada.

Ell és el símbol de la Poesia nostra, des del el mar a muntanya, pasturant per la verdor dels prats, i les carretes trontolladores. Oh! com llueix en ses banyes punxents l'enginy de la raça!

SALVADOR PERARNAU

La inestabilitat de les coses humanes

Abans la Rambla tenia una fesomia rígida, igual sempre, immutable.

Avui, com que tot es perd, la Rambla ha perdut la seva fesomia. L'ha perdut com els còmics perden la seva: a força de superposar-se una fesomia, a força del maquillage.

Un còmic cada dia canvia la fesomia, ratllant-la i desfigurant-la amb els llapis de tocador. Ara és jove i alegre, ara trista i vella.

La Rambla, també. Des de que s'ha començat a construir el Metropolità, s'ha dat a la mala vida. Amb les valles del Metro s'ha convertit en un campament de pel·lícula del programa «Ajuria». Hi havien uns ocells presoners, que ja no són tan presoners com eren, perquè si no canvien de gàbia canvien de lloc a cada moment, cosa que sempre és un consol. Hi havien unes parades de flors, que recordaven el mercat de flors de la plaça d'Espanya a Roma, i convertien la Rambla en jardí, i aviat veurem aquestes parades als Josepets o a la plaça de Vallvidrera.

Aquesta inestabilitat de les humanes coses ens ompla de tristesa. Paraula. Perquè nosaltres encara que no ho sembli, com el senyor Esteve, ens tornem amics de la tradició.

Boletaires

Les matinades del diumenge ofereixen al noctàmbul un espectacle pintoresc. Davant l'estació del tren tramvia de les Planes, es reuneix un nombre considerable de gent. Aquesta gent porta cistells, sarrons, motxiles, escopetes, gossos. Aquesta gent va vestida d'una manera arbitrària amb bandes, leggis i sabates de caçador.

Aquesta gent va a cercar bolets. A nosaltres, això ens sembla un xic estrany. O sobra gent, o manquen bolets. No pot ésser que'l bolet es criï en tanta abundor.

L'Ajuntament hauria de vetllar per a que aquests